

საავტორო გვერდი

სამართლებრივი სამართლებრივი სამართლებრივი

დაუსრულებელი ბედნიერების ასალი წლის გათენიებას, მთმოდოცის, გაის ამ დტოს, საცატოვოლის გამბტოვებს!

ლორეს ზეგანო მთა იყო „დასველები“. ზრთიდან შედიოდა წყალში, თან მინარის უსკერს მვერავდა. ნაპირიდან ვადავნი ბლით თვალს ბიჭები - მიაკრუნებოდა მთიანი მანგლა, მეპიოვლა ხელს რომელიმე მობრდილი ქვის ქვეშ და წამის დორჯოს ახსმარტალებს მზეზე ისროდა მვერს თევზს და ახლა ბუნებისკენ მიყურებდა...

ამის ვერაძის ყინდი ნაპირს მიმოფანტულ დორჯოებს, მოს უკვე ევლარ ასულებრება წყალს, მოცუე ბუნების მინდობა და მანგალს ევლარ ვერობდა. წყალი კამპიბედა ოლასკურამი, სათაფლიდან გამოშავალი პაწა დაღვე ქუთაისის დახვედითი - ჩვეს სოფელიანი - უკვე ვერაძის მიუდინებდა.

მთხულის ხეგას შემოღობის დაღვი მისდევდა, ოლასკურის პირს მუქუნებულ დაღვიბულ სინდის ყანას ნელ-ნელა სიყვიოლ ეპარებოდა, ამ ჩვეს პაწა მინარეს გვიყვიფრი ემატებოდა, ახლა ვინდა ჩავიდოდა მთ ღორჯოს საჭერად - მომავალ მათხულებელ ცივი და უარება გახსდარიყო.

მთორის ქარ-ყინვანი აქა-იქ მანგალს მობაღებ ცენებისა და ნიკოლოზ მეწიქელის აპარა რჩებოდა ოლასკურის მიდამო. წსქვილის ღარში სათქვე მიქანებოდა წყალი, ბორბლებს ასკებოდა, ხეშირიდან ნება-ნება, მარცვალ-მარცვალ იღებდნენ „საკეკეს“ მოღრმულ დობალებს, სხაურთადა სარეწებდა. თქვე-ბოდა სინდის, ხორბალი, სოხა... ხანდახან ვიროხა გადარბობდა გომბრებ, ნიკოლოზს ვეფილ-ბაღინანი კაგა თო თიხი ნაღვერდლის სიხალეებს პაგრონის ხუჭბოლის თვლიდა.

„სვალ დაპარობა, ბებო, შენ ხარ ჩვენი მუცხიერი, არ დავა-ვიწყალს, აღიზნებე შილი“ - ეს რბებდა იყო, ჩვენი ტბილი მე-მობელი. მთელ სამბოლოში მე ვიყავი მეფეური. აღრე მთავი-ბებო დაღ. „ქუჩისში“ უკვე ერთი ღამეა, ბუხარში ჯიჯი ვაგუ-მება, გავილოდი თიხიდან გარ-თი, ჩავილოდი ეგობი, დავაკ-კუნებდი „ქუჩის“ კარს, მობრძ-ნდით, მობრძანდით, მებახდა მ-

რბაღ დაგვიბალით და, არ ვი-ლოდი მისი მოწყობრივი ცხოვ-რების აზმავე. გასულ საუკუნის სამოცდაათიან წლებში - „ზნა-თობის“, „ესიკარში“ თუ, მგონი, „ლიტერატურულ საქართველო-ში“ მარი აბრამიშვილის ლექსები რომ წავიკითხე, ეს რა ნიჭიერი ახალგაზრდა გამოჩნდა-მეთქი!

თურმე, ათასწორწამრამო-ვლელი ქალბატონა - ვიკატის ყინვლოვან საკონსერვო ბა-ნაკებში ნაგაზნა-ნაგები, ოღონდ, სულით გაუგებელი... მერე გავიცე, სამშობლოს უბო-მი სიყვარული, პატრიოტული, მა-რთალი, გაბედული ლექსების გა-მოქვეყნება რომ არ აპატიეს... მამის სულ 22 წლისა იყო მარ-... მოგვიანებით იგი ლექსით იხსენებს იმ წლებს, ესაუბრება თავის ახალგაზრდა ორგულს: რა ერქვა ციხე-სამაგრეს, სად იდგა მოხუცმაგი, შენ რომ ბეჭეობთ მიგატრეს, შენ რომ გაგახმეს ხესავით... და თუ შენა ხარ ის მარი, დაღმდეგ ხარ, ამბავი, სიქვი, რომ ეს იყო სამზარი, იმ გრძელ დაღმე ნანახია...

მინარეში არ ისურვა, გულ-და საუბარს გადაიხდოდა ვარი, დად პატივს ვცემო, მაგრამ, რა ეწინა, კურნალისგან არ ხსდებოდა, ეს ჩვენი პრინციპია, თუ მაინ-ც ცდამანი ასე ესურვი, ჩემზე რა-იმე დაწერიო, გაბოვიგაბენით მასალაებს და გამოვიყენო, ოღონდ, კეთილსინდისიერად... მამ, ადგეო, ჩემო მთორავ-ლი მიკითხეო და მიყვებიო ჩა-ნაწერებს, რომელიმე მარი აბ-რამიშვილის ქალიშვილმა ქალ-ბატონმა ლიამ მომავლოდა.

დაამბავე 1922 წლის 21 სექ-ტემბერს სახვრებში (დვლელო-ში). მე ჩემი მშობლების ხუთი შვილიდან მეთხუთს ვარ, როგორც მამის, ისე დედის მხრიდან ჩემი ბაბუები და მამი წინაპრე-ბი საეკლესიო პირები იყვნენ. ჩემი დაბადების დროს მამა - ივანე (ბეჭულა) აბრამიშვილი არცერთის სკოლაში მასწავლებლობდა, დედა - ანა (ანგე) აბრამიშვილი კი დიდახალის იყო. 5 წლისა ვი-ყავი, როცა ჩვენი ოჯახი თბი-ლისში გადასახლდა სიხვრე-ბიდად მე მე-18 (ანგამად 51) სა-შუალო სკოლა დავიბეჭდი 1940 წელს და ამავე წელს ჩავიბრ-ევი თბილისის სახელმწიფო უნი-ვერსიტეტის ფილოლოგიის ფა-კულტეტზე.

1944 წელს წარმატებით დავა-

წინადაც დედაჩემი, გაბილებდა კარს, სინდისს მარცვლით სავსე თევზს მომწველიდა და მეუ დაიწყებდი დალოცვის „წაღმა და წაღმართი-ანად იაროს ამ ოჯახში... სულ ჯა-ნნრთილობ... ბმდენი ოქრო, ამ-დენი ვერცხლი...“ მუჭა-მუჭა ვაპ-ნენდი მარცვალს, მერე საბჭოეა ჯო-რკომე დამიყრიდა სინდისს დედა, დაჯექი, თვარა, კრუხი ამიყვარდა წელს საბურღიდან... ქვის კუეზე გამოშვებარ უზარმაზარ ხაჭაპურს ლამაზად დაჭრიდა, თავისივე და-შვადებული „ვიზოვკით“ ჭიქას შე-მისვებდა, დალოცე, შვილო, კერაო,

ოლასკურის დღორჯო

იგი თითქოს ბუქებს ასევე ჩემს ნაპირებს: რა ოლასკურა - პაგარა დღორჯო მუცხიერა მგობრავ

მთორწავის ყანა ახლომდებარე, აწუხებს სოფელს დაღვიბს, მინარეს, და ემუქრება წალკეით ველებს, მოგვრე მთხულის საჭერად, ბაგევი რომ ვიყავი, ვაგვინებ ხელებს... ხშირად ვიჭრებდი იქ კაბორხალებს, ვაგვინებდი ძლიერად გოგონებს, ქალებს... ბაგონი კოლაქს ლექსი და მო-მერო წაგინა, რომელიც ამ ღე-ქსით იხსენება, წამოაგვივია ჩემი ბაგევილის დღვიბი, მთორწავი მუ-თხელი, ერთ ქუთაისელ კაიკებს, საქართველოს სპორტის დამსა-ხურებელ მუშას, პედაგოგსა და მეცნიერს, მრავალი საგაბიო სტადიონს და 14 წანის აგვორა მზაბს ახმბახმს გამოუკრა წი-ხაურებს მზე წყლით სავსე ეგო-კარს, რომ მთა სახანავა ვარ-დებდალიყო.

და აი, ერთ მშვენიერ დღეს აა-გუაუნეს ექსკავატორები, დაიწყეს ქუთაისიდან არბის გათრა მზე-

ნი ონგარი ოლასკურის პარადე-ლი წლისთვის მზადებოდა, ეს დღე იყო საბჭოეა, პირისსახაგარე-ნებელსა და განსაკუთრებულ სა-შუქლ-სამხელსე ამ დღისთვის გა-დაინახებდნენ სოფელ... დედა ბუ-დენიან ტრინაგება, მამას მუშა შემოქონდა გარდენ, ცეცხლს აღ-რევებდა, მოგვისვამდა გვერდით და რაღა-რადაცეკვებს გვიყვებოდა, მა-გალითად, გრაფი მონგ კრისტოს თავგადასავალს.

ოლასკური დაიწყო და, ღმე-რით, ხალ შემოიგუა მოგონებამ, ოლასკურა ახალგაზრდად უნდა

ვინააბით თქვენ: დღე მინარეღა გადაიქცეოდა, მოქონდა ყველა-ფერი, რასაც უნდა, გადმოიღო-და ნაპირებიდან და ებიბოდა თან-თაირს წყლით ფრავდა. ხალხი თითქოს მუცხიერა ამ ჭირს, თი-თქმის მთელი სოფელი ონგუე-ბით დადიოდა. მუც გაბოვიბა-ს ონგუეებოდა, ქუთაისელ წამი-კრებს ბარე ორჯო და წყალში გადმინდა კეპანანი.

სამუელ და იყო, მოთინებოთ ვეფილდო, როდეს დაღვილებდა ოლასკურა, როდეს დაბრინდა გა-ზრდულის მზე წყლით სავსე ეგო-კარს, რომ მთა სახანავა ვარ-დებდალიყო.

და აი, ერთ მშვენიერ დღეს აა-გუაუნეს ექსკავატორები, დაიწყეს ქუთაისიდან არბის გათრა მზე-

ქვირვასი სილუაბტაი

სუდიკო კოროშინაძის სიახლეს საიდუმლო

ქართულს გარდა, ესტრადზე სიმღერა არ მამღერაო, სიახ-ლით მუცხებდა დღეს უკვე 70 წლის მომღერალი. საესტრადო ანსამბლ „ეროში“, „ქართული ხანი“ მიმეგავდო. ყოფილი სა-ბჭოთა კავშირის ქალაქებში ამა-და-მა რომ დადიოდა, საგაღმდებლო კი იყო ერთი-ორი რუსული სიმღერა მუცე-სრულეზინა, მაგრამ მე მხოლოდ და მხოლოდ ქართულს ვმღერო-დიო...

ქვეზე, ესეცა, მთორწავი მუ-თხელი, რომ სულყო კორთ-მინამე დღესაც დიდ პოპულარ-ულია საესტრადო სიმღერების მოყვარულთა შორის. ერთი კია: გაბული საუკუნის ორმოცდა-თიანი წლებიდან მოყოლებული. მისი ანკრა, კასკას ხმა საა-მოდ გვესალმუნება, გვეკლერ-სება და მშობლიური მთა-ბარის სიყვარულზე გვესაუბრება - მე თიხისცილი ბიჭი ვარ, აზრია-ლი და გამეგებო, საქართველო, ჩემო დედაო, ბათუმს ქაიქათა-ო, და ასე რამდენი, დღესაც პიკად რომ რჩება და არ მუე-დებდა.

ჩემმა თიხამ - ამბობს მო-მღერალი, - მთხელით თიხეს, ეთქვა მუცხა ქართულ ესტრად-ებში, ფინანსი გარდა, უცხო-ელიმ... და იყო მამის ასეთი თა-ვისუფალი მისოსეა... ქვეყანა ჩემი მგონა, პარაბის სახელგა-ნიშნული ოლიმპის დარბაზში რომ გამეგებ... სხეთა შორის, იქ მხოლოდ „ვარსკვლავები“ მღერიან. მე საწყააღმა, „ვარს-კვლავი“ რომ ყოფილდარ მარ-ტონ - საახალწლო გადაცემის ჩაწერისას გავიცე ქართული ეს-ტრადის „ვარსკვლავი“ სულიყო კოროშინაძის, რომ გამოიხა-ლეს...

რომლის თითონ ამბობს, კო-როშინაძეები ძველ საქართვე-ლოში მუცის კარის მომღერლები

ქვირვასი სილუაბტაი

სულგაუხიდავითა მალეა

რბაღ დაგვიბალით და, არ ვი-ლოდი მისი მოწყობრივი ცხოვ-რების აზმავე. გასულ საუკუნის სამოცდაათიან წლებში - „ზნა-თობის“, „ესიკარში“ თუ, მგონი, „ლიტერატურულ საქართველო-ში“ მარი აბრამიშვილის ლექსები რომ წავიკითხე, ეს რა ნიჭიერი ახალგაზრდა გამოჩნდა-მეთქი!

თურმე, ათასწორწამრამო-ვლელი ქალბატონა - ვიკატის ყინვლოვან საკონსერვო ბა-ნაკებში ნაგაზნა-ნაგები, ოღონდ, სულით გაუგებელი... მერე გავიცე, სამშობლოს უბო-მი სიყვარული, პატრიოტული, მა-რთალი, გაბედული ლექსების გა-მოქვეყნება რომ არ აპატიეს... მამის სულ 22 წლისა იყო მარ-... მოგვიანებით იგი ლექსით იხსენებს იმ წლებს, ესაუბრება თავის ახალგაზრდა ორგულს: რა ერქვა ციხე-სამაგრეს, სად იდგა მოხუცმაგი, შენ რომ ბეჭეობთ მიგატრეს, შენ რომ გაგახმეს ხესავით... და თუ შენა ხარ ის მარი, დაღმდეგ ხარ, ამბავი, სიქვი, რომ ეს იყო სამზარი, იმ გრძელ დაღმე ნანახია...

მინარეში არ ისურვა, გულ-და საუბარს გადაიხდოდა ვარი, დად პატივს ვცემო, მაგრამ, რა ეწინა, კურნალისგან არ ხსდებოდა, ეს ჩვენი პრინციპია, თუ მაინ-ც ცდამანი ასე ესურვი, ჩემზე რა-იმე დაწერიო, გაბოვიგაბენით მასალაებს და გამოვიყენო, ოღონდ, კეთილსინდისიერად... მამ, ადგეო, ჩემო მთორავ-ლი მიკითხეო და მიყვებიო ჩა-ნაწერებს, რომელიმე მარი აბ-რამიშვილის ქალიშვილმა ქალ-ბატონმა ლიამ მომავლოდა.

დაამბავე 1922 წლის 21 სექ-ტემბერს სახვრებში (დვლელო-ში). მე ჩემი მშობლების ხუთი შვილიდან მეთხუთს ვარ, როგორც მამის, ისე დედის მხრიდან ჩემი ბაბუები და მამი წინაპრე-ბი საეკლესიო პირები იყვნენ. ჩემი დაბადების დროს მამა - ივანე (ბეჭულა) აბრამიშვილი არცერთის სკოლაში მასწავლებლობდა, დედა - ანა (ანგე) აბრამიშვილი კი დიდახალის იყო. 5 წლისა ვი-ყავი, როცა ჩვენი ოჯახი თბი-ლისში გადასახლდა სიხვრე-ბიდად მე მე-18 (ანგამად 51) სა-შუალო სკოლა დავიბეჭდი 1940 წელს და ამავე წელს ჩავიბრ-ევი თბილისის სახელმწიფო უნი-ვერსიტეტის ფილოლოგიის ფა-კულტეტზე.

1944 წელს წარმატებით დავა-

რბაღ დაგვიბალით და, არ ვი-ლოდი მისი მოწყობრივი ცხოვ-რების აზმავე. გასულ საუკუნის სამოცდაათიან წლებში - „ზნა-თობის“, „ესიკარში“ თუ, მგონი, „ლიტერატურულ საქართველო-ში“ მარი აბრამიშვილის ლექსები რომ წავიკითხე, ეს რა ნიჭიერი ახალგაზრდა გამოჩნდა-მეთქი!

თურმე, ათასწორწამრამო-ვლელი ქალბატონა - ვიკატის ყინვლოვან საკონსერვო ბა-ნაკებში ნაგაზნა-ნაგები, ოღონდ, სულით გაუგებელი... მერე გავიცე, სამშობლოს უბო-მი სიყვარული, პატრიოტული, მა-რთალი, გაბედული ლექსების გა-მოქვეყნება რომ არ აპატიეს... მამის სულ 22 წლისა იყო მარ-... მოგვიანებით იგი ლექსით იხსენებს იმ წლებს, ესაუბრება თავის ახალგაზრდა ორგულს: რა ერქვა ციხე-სამაგრეს, სად იდგა მოხუცმაგი, შენ რომ ბეჭეობთ მიგატრეს, შენ რომ გაგახმეს ხესავით... და თუ შენა ხარ ის მარი, დაღმდეგ ხარ, ამბავი, სიქვი, რომ ეს იყო სამზარი, იმ გრძელ დაღმე ნანახია...

მინარეში არ ისურვა, გულ-და საუბარს გადაიხდოდა ვარი, დად პატივს ვცემო, მაგრამ, რა ეწინა, კურნალისგან არ ხსდებოდა, ეს ჩვენი პრინციპია, თუ მაინ-ც ცდამანი ასე ესურვი, ჩემზე რა-იმე დაწერიო, გაბოვიგაბენით მასალაებს და გამოვიყენო, ოღონდ, კეთილსინდისიერად... მამ, ადგეო, ჩემო მთორავ-ლი მიკითხეო და მიყვებიო ჩა-ნაწერებს, რომელიმე მარი აბ-რამიშვილის ქალიშვილმა ქალ-ბატონმა ლიამ მომავლოდა.

დაამბავე 1922 წლის 21 სექ-ტემბერს სახვრებში (დვლელო-ში). მე ჩემი მშობლების ხუთი შვილიდან მეთხუთს ვარ, როგორც მამის, ისე დედის მხრიდან ჩემი ბაბუები და მამი წინაპრე-ბი საეკლესიო პირები იყვნენ. ჩემი დაბადების დროს მამა - ივანე (ბეჭულა) აბრამიშვილი არცერთის სკოლაში მასწავლებლობდა, დედა - ანა (ანგე) აბრამიშვილი კი დიდახალის იყო. 5 წლისა ვი-ყავი, როცა ჩვენი ოჯახი თბი-ლისში გადასახლდა სიხვრე-ბიდად მე მე-18 (ანგამად 51) სა-შუალო სკოლა დავიბეჭდი 1940 წელს და ამავე წელს ჩავიბრ-ევი თბილისის სახელმწიფო უნი-ვერსიტეტის ფილოლოგიის ფა-კულტეტზე.

1944 წელს წარმატებით დავა-

იხარე, ძარიო!

განათავსებულბამე როგორმე შეგეწინარუნებინა ჩანმრთელობა და გაუგებელი სული.

„ვაგაგაბე“, სადაც მე ვიხილდი სასუქებს, პატივითაც ყოველ დღე სხვის საჭერად გაჩაყვლი, სულსაც თუ უკან დაბრუნებულს, გადავსულ ჩრქვლენ, რომ რამე არაძალეული საგანი არ შემოგა-ნათ მონხაში. არ ვიყო, მოგოვით როგორ ახერხებდა მაინც იაფო-სიანი ოღეკოლონის შემოტანას, ან სად მოულობდა მას, წყალს ურევენდ და სხამდნენ. პოლიც-პატივით ქართველებს ბოლომდე იყვენენ. ისინი აქ ჩემზე გაიცილე-ბით ადრე ჩამოვიყვანი და სწო-რეე მათი მდვლობითა და და-ხმარებით მე, საუცილობით ფი-ლოლოგი, ელექტროქეცხლავ-რები ემუშაობდა დისექტირად. არ იყო მხელი სამუშაო, თავი-სუფალი დროე საკმაოდ მქონდა.

სწორედ იქ, ელექტროქეცხლავ-რების დანადგარ-გრაბიში ვწე-რდი ლექსებს, გრამა ქართულმა რეინერმა ნაყრისფერი ქალაქის ფურცლები დაჭრა და პაგრა წი-ნეითი ამოკინდა. ჩემი შინსასკო-მის ციხეში და გადასახლებაში დაწერილი ლექსებით სასეც ეს თეთიდაკეთი წინაქი გაყვით-ლებული და გატრეცილი, დღესაც ჩემს არქივში ინახება.

მაგრამ თქვენ ხომ ახალ წე-ლზე შეკითხებოდათ? რამდენი წელი გასულა მას მე-მღე, რამდენი ხანს მიყვებოდა ამდენი წელს იანკა, მაგრამ ყველაფერი თან არ წაუღია! აი, ახალი ათასწლეულის გამეგე წე-ლი მოგვგვამოდა კარს. დამდგა ახალ - 2003 წელს გილოცავ, ჩემო საქართველო, ჩემო წი-ნანდელი და აწინდელი კვიეი-ლი, ჩემო თავისუფალი, მაგრამ დღემდე ვაე-ყორნებთან მუე-ბოლო არ ვაიციო; დღემოცა ვიხილო, მაღალ გამართლებულს დაჭრილი მხარა და კავკასიო-ნის მწვერელებიდან ჩემომ-წონე გადაგებულს უკადგა-ნი სიყვრებში!

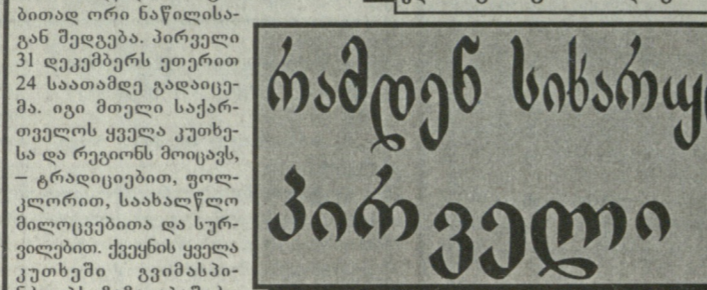
ქვირვასი სილუაბტაი

ბრიტოლ აბაშიძე, იოსებ ნონიშვილი და ამირან მეჭვირვაძე

ალბომი
ეკელას რაიძე აქვს სახსოვარი
საბჭოთა პერიოდში...

ტელევიზია
„ახალი წლის ღამე“ ცხვრის
კერძებიდან წყნარ თაბახში...

ენდარ გიორგობანი და გიორგი ლეონიძე

რამდენ სიხარულს ვკვირვებ
პირველი არსი
ნათი კაბუკიანის პროექტი...

საქართველოს მხარე
ქალი ლეონიძე
19 დეკემბერს მშობლიურ...

ირმა სოსხაძის ჯგუფი მუშაობს

ირმა სოსხაძის ჯგუფი
ლაქები მოზა-ახალი წლის...

ლიბილის დოზა
საბჭოთა წლებში
ფაქტობრივად...

კონკურსი
მედიის სფეროში
საქართველოს...

გაგონივა
ბიზნესის სფეროში
საქართველოს...

გაგონივა
საქართველოს მხარე
საქართველოს...

გინ ცდილობს კეთილი მეზობლების
ხელოვნურად წაკიდებას?
გაგონივა...

გაგონივა
საქართველოს მხარე
საქართველოს...

გაგონივა
საქართველოს მხარე
საქართველოს...

გაგონივა
საქართველოს მხარე
საქართველოს...

რედაქცია გადმოგვს უხდის ყველას, ვინც გაუხარია და წაიკითხა!

საქართველოს რესპუბლიკა
საქართველოს რესპუბლიკის
საგარეო ურთიერთობების
მინისტრის
საქართველოს რესპუბლიკის
საგარეო ურთიერთობების
მინისტრის
საქართველოს რესპუბლიკის
საგარეო ურთიერთობების
მინისტრის